

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 563

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 13 august 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 946 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 ^b , art. 300 ² și art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală	2–3	Decizia nr. 1.054 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27, art. 28 și art. 29 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare.....	10–13
Decizia nr. 953 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală	3–4	Decizia nr. 1.056 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 din Codul familiei	13–14
Decizia nr. 962 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ¹ din Codul de procedură penală	4–6	Decizia nr. 1.057 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 din Legea nr. 193/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	15–16
Decizia nr. 1.048 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 și art. 48 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	7–8		
Decizia nr. 1.050 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (1) și (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	9–10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 946**

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b, art. 300² și art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b, 300² și art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sorin Marius Bogar în Dosarul nr. 2.358/308/2008 al Judecătoriei Sighișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.358/308/2008, **Judecătoria Sighișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 160^b, art. 300² și art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Sorin Marius Bogar în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unor cereri de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura preventivă de a nu părăsi localitatea, precum și verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 160^b și art. 300² din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 53 și 16, deoarece restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți poate fi dispusă doar pentru efectuarea instrucției penale. Așa fiind, în faza de cercetare judecătorească nu se poate restrânge vreun drept, în accepțiunea instanței europene prin instrucție penală înțelegându-se ancheta penală, urmărirea penală.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală, autorul excepției susține că acestea contravin art. 20 alin. (2) și art. 21 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece prin suspendarea judecății în cauza în care a fost ridicată o excepție de neconstituționalitate este afectat principiul soluționării oricărui litigiu într-un termen rezonabil.

Judecătoria Sighișoara opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 160^b cu denumirea marginală *Verificări privind arestarea inculpatului în cursul judecății*, art. 300² cu denumirea marginală *Verificări privind arestarea inculpatului în cursul judecății* și art. 303 alin. 6 teza a doua cu denumirea marginală *Suspendarea judecății*, toate din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 160^b: „*Judecătorul poate dispune, în cursul judecății, prin încheiere motivată, arestarea preventivă a inculpatului, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și există vreunul dintre cazurile prevăzute de art. 148. În cursul judecății în primă instanță arestarea preventivă este luată pe o durată ce nu poate depăși 30 de zile.*

Dacă instanța constată că arestarea preventivă este nelegală sau că temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate, dispune, prin încheiere motivată, revocarea arestării preventive și punerea de îndată în libertate a inculpatului.

Când instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, instanța dispune, prin încheiere motivată, menținerea arestării preventive.

Încheierea poate fi atacată cu recurs, prevederile art. 160^a alin. 2 aplicându-se în mod corespunzător.”;

— Art. 300²: „*În cauzele în care inculpatul este arestat, instanța legal sesizată este datoare să verifice, în cursul judecății, legalitatea și temeinicia arestării preventive, procedând potrivit art. 160^b.”;*

— Art. 303 alin. 6 teza a doua: „*Instanța suspendă judecata, prin încheiere motivată, și în cazul în care a fost ridicată o excepție de neconstituționalitate, până la soluționarea de către Curtea Constituțională a excepției. Dacă inculpatul este arestat, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 300², iar dacă față de acesta s-a dispus măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau măsura obligării de a nu părăsi țara, se aplică, în mod corespunzător, art. 145 și 145¹. Încheierea este supusă*

recursului în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul se judecă în termen de 3 zile.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 828 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 1 noiembrie 2007, respingând ca neîntemeiată o excepție identică, a statuat că suspendarea judecării cauzei în situația sesizării Curții Constituționale, până la soluționarea excepției de neconstituționalitate, este menită să preîntâmpine acele situații în care instanțele judecătorești ar pronunța hotărâri fundamentate pe dispoziții legale declarate neconstituționale prin decizii ale Curții Constituționale, situații care ar putea afecta stabilitatea raporturilor juridice existente între părți.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b și 300² din Codul de procedură penală,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b, art. 300² și art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sorin Marius Bogar în Dosarul nr. 2.358/308/2008 al Judecătoriei Sighișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 953

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Autorul Pavel Petre Nicolae pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece critica este fundamentată pe necesitatea modificării reglementării.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 14.980/95/2008, **Tribunalul Gorj — Secția penală a sesizat**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Pavel Petre Nicolae în Dosarul nr. 14.980/95/2008 al Tribunalului Gorj — Secția penală.

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Pavel Petre Nicolae în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24, deoarece „ar trebui să se scoată din textul de lege afirmația că: asistența juridică este obligatorie atunci când învinuitul sau inculpatul este minor, reținut sau arestat etc., urmând să se înlocuiască cu următoarea dispoziție: Asistența juridică este obligatorie în toate cauzele penale”.

Tribunalul Gorj — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Pavel Petre Nicolae în Dosarul nr. 14.980/95/2008 al Tribunalului Gorj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 962

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Augustin Zegrean — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală, excepție

ridicată de Ioan Mureșan în Dosarul nr. 4.941/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și de Ioan Lascau în Dosarul nr. 7/62/2005 (2.122/2005) al Tribunalului Brașov — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției Ioan Lascau a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată motivat de împrejurarea că în perioada 22 iunie 2009—17 iulie 2009 este plecat din țară.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea constată că, potrivit art. 20 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, prezența autorilor ori a părților nu este obligatorie. De asemenea, autorul excepției are, potrivit notelor scrise, un apărător ales care a redactat motivarea excepției și, prin urmare, în perioada absenței sale din țară, în intervalul destul de mare de aproximativ o lună, putea fi reprezentat de acesta în condițiile legii. Așa fiind, Curtea, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, respinge cererea formulată.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 603D/2009 și nr. 894D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 894D/2009 la Dosarul nr. 603D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 10 februarie 2009 și 4 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 4.941/1/2008 și nr. 7/62/2005 (2.122/2005), **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală și Tribunalul Brașov — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹ din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Ioan Mureșan și Ioan Lascau.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 28 coroborat cu art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 53 și art. 21 alin. (3) din Constituție coroborat cu art. 6 din aceeași convenție, deoarece este posibilă autorizarea interceptărilor și înregistrărilor audiovideo, indiferent dacă este sau nu declanșat un proces penal. Or, obținerea unor astfel de mijloace de probă anterior începerii urmăririi penale, deci în afara regulilor specifice procesului penal, este de natură a leza echitatea procesului și inviolabilitatea secretului corespondenței.

De asemenea, în ipoteza dispunerii interceptărilor și înregistrărilor audiovideo atunci când există doar date privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni, este afectat și principiul proporționalității consacrat de art. 8 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece gravitatea faptei penale ce nu a fost încă efectiv comisă nu poate fi evaluată, pentru a fi pusă în balanță cu gravitatea ingerinței în exercitarea dreptului la viață privată.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Brașov — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91¹ din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare*, care au următorul conținut:

„Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege, dacă sunt date ori indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu, iar interceptarea și înregistrarea se impun pentru stabilirea situației de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată.

Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare pot fi autorizate în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, în cazul unor alte infracțiuni grave ori al infracțiunilor care se săvârșesc prin mijloace de comunicare electronică. Dispozițiile alin. 1 se aplică în mod corespunzător.

Autorizația se dă pentru durata necesară interceptării și înregistrării, dar nu pentru mai mult de 30 de zile, în camera de consiliu, de președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia, în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În lipsa președintelui instanței autorizația se dă de către judecătorul desemnat de acesta.

Autorizația poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile.

Durata totală a interceptărilor și înregistrărilor autorizate, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă, nu poate depăși 120 de zile.

Înregistrarea convorbirilor dintre avocat și partea pe care o reprezintă sau o asistă în proces nu poate fi folosită ca mijloc de probă decât dacă din cuprinsul acesteia rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea de către avocat a unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. 1 și 2.

Procurorul dispune încetarea imediată a interceptărilor și înregistrărilor înainte de expirarea duratei autorizației dacă nu mai există motivele care le-au justificat, informând despre aceasta instanța care a emis autorizația.

La cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării și înregistrării convorbirilor ori comunicărilor efectuate de aceasta prin telefon sau orice mijloc electronic de comunicare, indiferent de natura infracțiunii ce formează obiectul cercetării.

Autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor se face prin încheiere motivată, care va cuprinde: indiciile concrete și faptele care justifică măsura; motivele pentru care stabilirea situației de fapt sau identificarea ori localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată; persoana, mijlocul de comunicare sau locul supus supravegherii; perioada pentru care sunt autorizate interceptarea și înregistrarea.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 410 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 1 mai 2008, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală, reținând, în esență, că interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor

constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

Distinct de considerentele deciziei mai sus menționate, care își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, Curtea mai constată următoarele:

Dispozițiile legale criticate nu permit, așa cum în mod eronat susține autorul excepției, administrarea mijloacelor de probă în afara procesului penal, adică în faza actelor premergătoare. Dacă ar fi așa, în mod evident o astfel de instrumentare poate fi cenzurată în fața instanțelor de judecată. Nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale.

Actele premergătoare au o natură proprie, care nu poate fi identificată sau subsumată naturii precise și bine determinate a altor instituții și care au ca scop verificarea și completarea informațiilor deținute de organele de urmărire penală în vederea fundamentării convingerii cu privire la oportunitatea urmăririi penale. Având un caracter *sui-generis* sustras hegemoniei garanțiilor impuse de faza propriu-zisă de urmărire penală, este unanim acceptat faptul că în cadrul investigațiilor prealabile nu pot fi luate măsuri procesuale ori administrate probe care presupun existența certă a unei urmăririi penale începute.

De altfel, interceptarea și înregistrarea convorbirilor pot fi dispuse, așa cum se prevede în alin. 1 al art. 91¹ din Codul de procedură penală, la cererea procurorului care efectuează ori supraveghează urmărirea penală. Iată deci că administrarea unor astfel de mijloace de probă este plasată în cadrul primei faze a procesului penal, urmărirea penală putând fi începută, potrivit art. 221 și 228 din Codul de procedură penală, atât *in personam*, cât și *in rem*. În plus, textul stabilește în termeni fără echivoc că înregistrarea audio sau video se dispune dacă sunt date privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni, prin această a doua alternativă înțelegându-se evident și situațiile ce intră în sfera actelor de punere în executare a hotărârii de a săvârși infracțiunea în acord cu art. 20 din Codul penal referitor la tentativă, și nu în sfera unor simple acte de pregătire.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Mureșan în Dosarul nr. 4.941/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și de Ioan Lascau în Dosarul nr. 7/62/2005 (2.122/2005) al Tribunalului Brașov — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.048

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 și art. 48
din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 și 48 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prompt Trans” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 4.480/197/2008 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât critica de neconstituționalitate se referă la o omisiune legislativă, aspect care excedează competenței instanței de contencios constituțional, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.480/197/2008, **Tribunalul Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 și art. 48 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Prompt Trans” — S.A. din Brașov într-o cauză civilă având ca obiect apelul declarat de către aceasta împotriva sentinței civile pronunțate de Judecătoria Brașov cu privire la plângerea formulată împotriva încheierii de carte funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia critică, în esență, omisiunea din cuprinsul art. 47 din Legea nr. 7/1996 a unei reglementări care să stabilească categoria persoanelor interesate să solicite oficiului de cadastru notarea în cartea funciară a unei mențiuni. Totodată, critică omisiunea unor reglementări din cuprinsul art. 48 al aceluiași act normativ, potrivit cărora registratorul să aibă competența de a efectua un control al legalității și temeiniciei actului în baza căruia se dispune înscrierea în cartea funciară.

Tribunalul Brașov — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că autorul excepției critică, în principiu, lipsa anumitor norme din cuprinsul textelor de lege criticate. Totodată, apreciază că realizarea unui control de fond al actului în temeiul căruia se solicită efectuarea unei înscrieri în cartea funciară de către

registrator ar fi în contradicție cu principiile organizării și rolului cărților funciare, precum și cu competența instanțelor de judecată, cărora nu este permis a li se substitui alte instituții. Menționează că persoanele interesate în efectuarea unei înscrieri în cartea funciară rezultă din celelalte prevederi ale legii, cu care art. 47 din Legea nr. 7/1996 se coroborează, după caz, în funcție de felul înscrierii, prin interpretarea logică și sistematică a întregului act normativ. Consideră că, în mod eronat, autorul excepției a invocat contrarietatea textelor de lege criticate în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (3).

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 47 și art. 48 din Legea nr. 7/1996 sunt constituționale, nefiind contrare dispozițiilor constituționale ale art. 16, art. 21 și art. 24. Totodată, apreciază că aspectele invocate de autor vizează modalitatea de redactare a textelor de lege criticate, pretinsa neconstituționalitate fiind dedusă dintr-o omisiune de reglementare, pe care, însă, Curtea Constituțională nu o poate complini, întrucât, potrivit art. 61 din Constituție, Parlamentul este „*unica autoritate legiuitoare a țării*”, modificarea sau completarea normelor juridice fiind atribuțiile exclusive ale acestuia.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 47 și art. 48 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006, care au următorul conținut:

— Art. 47: „(1) *Cererea de înscriere în cartea funciară se va depune la birourile teritoriale ale oficiului teritorial și va fi însoțită de înscrisul original sau de copia legalizată de pe acesta, prin care se constată actul sau faptul juridic a cărui înscriere se cere; copia legalizată se va păstra în mapa biroului de cadastru și a publicitate imobiliară.*

(2) *În cazul hotărârii judecătorești, se va prezenta o copie legalizată, cu mențiunea că este definitivă și irevocabilă.*

(3) Cererile de înscriere se vor înregistra de îndată în registrul de intrare, cu menționarea datei și a numărului care rezultă din ordinea cronologică a depunerii lor.

(4) Dacă mai multe cereri au fost depuse deodată la același birou teritorial, drepturile de ipotecă și privilegiile vor avea același rang, iar celelalte drepturi vor primi numai provizoriu rang egal, urmând ca prin judecată să se hotărască asupra rangului și asupra radierii încheierii nevalabile.

(5) Înscrierile în cartea funciară se efectuează la cererea părților interesate, cu excepția cazurilor în care legea prevede înscrierea din oficiu; cererea de înscriere se îndreaptă la biroul unde se află cartea funciară în care urmează să se facă înscrierea.

(6) Intabularea sau înscrierea provizorie poate fi cerută de orice persoană care, potrivit înscrisului original, hotărârii judecătorești sau hotărârii autorității administrative, urmează să strămute, să constituie, să modifice, să dobândească sau să stingă un drept tabular.

(7) Înscrierea unui drept sau radierea unei sarcini pot fi cerute:

a) de mandatarul general al celui îndrituit;

b) de oricare dintre titularii aceleiași drept.

(8) Creditorul a cărui creanță certă și exigibilă este dovedită printr-un înscris sau printr-o hotărâre judecătorească, ori în cazurile anume prevăzute de lege printr-o decizie a autorității administrative, va putea cere instanței, în numele și în folosul debitorului său, înscrierea unui drept tabular sau radierea unei sarcini.

(9) Debitorul care a plătit valabil creanța ipotecară a unui cesionar neînscris în cartea funciară poate cere radierea ipotecii, dacă înfățișează înscrisul original al cesiunii și chitanța doveditoare a plății.”;

— Art. 48: „(1) În cazul în care registratorul admite cererea, dispune intabularea sau înscrierea provizorie prin încheiere, dacă înscrisul îndeplinește următoarele condiții:

a) este încheiat cu respectarea formelor prescrise de lege;

b) indică numele părților;

c) individualizează imobilul printr-un identificator unic;

d) este însoțit de o traducere legalizată, dacă actul nu este întocmit în limba română;

e) este însoțit, după caz, de o copie a extrasului de carte funciară pentru autentificare sau a certificatului de sarcini ce a stat la baza întocmirii actului.

(2) Încheierea va cuprinde determinarea dreptului sau a faptului, indicarea numărului cadastral al imobilului și al cărții

funciare, precum și a părții cărții funciare în care urmează a se face înscrierea. De asemenea, se vor indica pozițiile ce au fost radiate și numele celui în favoarea sau împotriva căruia s-au făcut înscrierile, indiferent de felul lor.

(3) În cazul în care identificarea cadastrală a imobilului nu este posibilă, pe baza datelor existente, vor fi folosite documentații cadastrale întocmite și recepționate conform prevederilor prezentei legi.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (3) potrivit cărora funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoane care au cetățenia română sau domiciliul în țară, ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 24 alin. (1) privind garantarea dreptului la apărare, ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 57 referitoare la exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților constituționale. Totodată, consideră că textele de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, potrivit cărora orice persoană are dreptul să se adreseze în mod efectiv instanțelor judiciare competente împotriva actelor care violează drepturile fundamentale ce îi sunt recunoscute prin Constituție sau prin lege.

Analizând motivele de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica de neconstituționalitate se referă la o omisiune legislativă, autorul excepției fiind nemulțumit de faptul că textele de lege criticate nu cuprind o reglementare care să stabilească categoria persoanelor interesate să solicite oficiului de cadastru notarea în cartea funciară a unei mențiuni și nici nu prevăd competența registratorului de a efectua un control al legalității și temeiniciei actului în baza căruia se dispune înscrierea în cartea funciară. Or, examinarea criticii de neconstituționalitate cu un atare obiect excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță „numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

În consecință, prevederile legale criticate nu pot fi supuse controlului de constituționalitate sub aspectele invocate, excepția fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 și art. 48 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prompt Trans” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 4.480/197/2008 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.050

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (1) și (2)
din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (1) și (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Vica Rodica Covalciuc în Dosarul nr. 14.460/325/2008 al Judecătoria Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 14.460/325/2008, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (1) și (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**. Excepția a fost ridicată de Vica Rodica Covalciuc într-o cauză civilă având ca obiect plângerea formulată împotriva încheierii de înscriere în cartea funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că termenul de 15 zile de la comunicare, în care încheierea de înscriere sau de respingere a cererii de înscriere în cartea funciară poate fi atacată cu plângere este neconstituțional, fiind contrar dispozițiilor din Legea fundamentală invocate. Arată că plângerea împotriva încheierii de înscriere sau de respingere a cererii de înscriere în cartea funciară trebuia calificată ca „cerere de chemare în judecată”, în acest fel fiind neconstituțional să i se aplice termenul de 15 zile prevăzut de Codul de procedură civilă pentru formularea apelului sau recursului. Totodată, arată că textele de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care nu prevăd obligarea Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară de a face dovada comunicării încheierii către toate părțile interesate.

Judecătoria Timișoara consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. Totodată, arată că prin reglementarea procedurii formulării plângerii de carte funciară, inclusiv a termenului de 15 zile de la comunicare pentru contestarea încheierii, nu sunt încălcate dreptul la apărare și nici dreptul de acces liber la justiție, legiuitorul fiind competent să stabilească un termen rezonabil de contestare a încheierii de carte funciară, termenul fiind prevăzut pentru a asigura stabilitatea raporturilor juridice care rezultă din mențiunile de carte funciară. De asemenea, consideră că prevederile de lege criticate nu instituie privilegii, astfel încât acestea sunt conforme cu dispozițiile art. 16 din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că nu este contrară principiului egalității în fața legii instituirea prin lege a unui termen înăuntrul căruia persoanele interesate să poată înainta plângerea împotriva încheierii de înscriere sau de respingere în cartea funciară, cât timp acest termen este opozabil tuturor cetățenilor. Totodată, consideră că, în speță, se pune în discuție modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor criticate, aspect care excedează competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin încheiere, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (1) și (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006, având următorul conținut:

(1) „*Încheierea se comunică celui care a cerut înscrierea sau radierea unui act sau fapt juridic, precum și celorlalte persoane interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară, cu privire la imobilul în cauză, în termen de 15 zile de la pronunțarea încheierii, dar nu mai târziu de 30 de zile de la data înregistrării cererii.*”

(2) *Încheierea de înscriere sau de respingere poate fi atacată cu plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la biroul teritorial. Plângerea împotriva încheierii se depune la biroul teritorial și se va înscrie din oficiu în cartea funciară. Oficiul teritorial este obligat să înainteze plângerea judecătoriai în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul, însoțită de dosarul încheierii și copia cărții funciare.”*

Curtea constată că prevederile art. 50 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 7/1996 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 467 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 5 iunie 2008, reținând că acestea sunt neconstituționale în măsura în care nu permit accesul direct al contestatorului și la instanța de judecată competentă. În prezenta cauză, observând faptul că motivele de neconstituționalitate nu vizează aceeași ipoteză cu cea analizată prin decizia menționată anterior, Curtea apreciază că excepția de neconstituționalitate având ca obiect prevederile art. 50 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 7/1996 nu este lovită de o cauză de inadmisibilitate.

În prezenta cauză, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la principiul neretroactivității legii, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată și ale art. 46 privind dreptul la moștenire.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prevederile art. 50 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, reglementează procedura de contestare a încheierii de înscriere sau de respingere a cererii de înscriere sau radiere a unui act sau fapt juridic în cartea funciară. În acest sens, în alin. (1) al art. 50 este reglementată obligativitatea comunicării încheierii „*celui care a cerut înscrierea sau radierea unui act sau fapt juridic, precum și celorlalte persoane interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară*”, iar prin alin. (2) se prevede că „*încheierea de înscriere sau de respingere poate fi atacată cu plângere în termen de 15 zile de la comunicare*”, care se înaintează de către oficiul teritorial de cadastru judecătoriesc în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul.

Curtea reține că încheierile prin care sunt soluționate cererile de înscriere de către registratorul de carte funciară sunt acte administrative provizorii supuse controlului contenciosului administrativ reglementat prin dispozițiile Legii nr. 7/1996, iar reglementarea termenului de 15 zile de la comunicare pentru formularea plângerii împotriva încheierii de înscriere sau de

respingere a cererii de înscriere în cartea funciară nu contravine dreptului celui care a cerut înscrierea sau radierea unui act sau fapt juridic, precum și celorlalte persoane interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară, de a avea acces liber la justiție, acest termen având valoarea unui mijloc procedural pentru evitarea abuzului de drept și pentru asigurarea stabilității raporturilor juridice ce rezultă din mențiunile înscrise în cartea funciară.

De altfel, în Decizia nr. 123 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 22 martie 2006, Curtea a reținut că „stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție”, inclusiv sub aspectul stabilirii de către legiuitor a unui termen, „nu constituie o încălcare a dreptului la liberul acces la justiție”. Aceasta, deoarece „legiuitorul, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege”.

Totodată, Curtea observă că textele de lege criticate sunt norme de procedură care nu instituie privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare, așa încât nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Celelalte dispoziții constituționale invocate nu au relevanță în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (1) și (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Vica Rodica Covalciuc în Dosarul nr. 14.460/325/2008 al Judecătoriesc Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.054

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27, art. 28 și art. 29 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 27, 28 și 29 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, excepție ridicată de Maria Totelecan în Dosarul nr. 2.497/325/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă, de Dumitru Sandu și Teodora Sandu în Dosarul nr. 16.062/325/2007 al Tribunalului Timiș — Secția civilă și de Florian Precup în Dosarul nr. 11.492/271/2006 al Curții de Apel Oradea — Secția civilă mixtă.

La apelul nominal răspunde autorul excepției Maria Totelecan, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Din oficiu, Curtea pune în dezbatere problema conexării dosarelor nr. 717D/2009, nr. 719D/2009 și nr. 862D/2009 înregistrate pe rolul său, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este asemănător.

Autorul excepției prezent este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 719D/2009 și nr. 862D/2009 la Dosarul nr. 717D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, partea prezentă solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.497/325/2008, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare.**

Prin Încheierea din 16 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 16.062/325/2007, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27, art. 28 și art. 29 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare.**

Prin Încheierea din 24 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.492/271/2006, **Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 și art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare.**

Excepțiile au fost ridicate de Maria Totelecan, de Dumitru Sandu și Teodora Sandu și de Florian Precup în cauze ce au ca obiect acțiuni în uzucapiune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, similară în cele 3 dosare conexe, autorii acesteia susțin că art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938 impune drept condiție a dobândirii dreptului de proprietate prin uzucapiune o posesie a bunului de 20 de ani „după moartea proprietarului înscris în cartea funciară”. Arată astfel că prin aplicarea prevederilor Decretului-lege nr. 115/1938 în privința dobândirii dreptului de proprietate prin uzucapiune în regim de carte funciară se creează o discriminare pentru cetățenii din zonele în care există implementat sistemul de carte funciară și cărora li se aplică prevederile acestui act normativ, față de cetățenii din celelalte zone ale țării care pot dobândi dreptul de proprietate prin uzucapiune dacă exercită o posesie utilă pe o perioadă de 10—20 de ani, respectiv 30 de ani, fără a fi relevantă situația fostului proprietar, respectiv dacă este decedat sau nu. Susțin că posibilitatea cetățenilor români din Transilvania de a dobândi un drept de proprietate prin uzucapiune este limitată raportat la cetățenii din celelalte provincii istorice ale României. Totodată, arată că dobândirea dreptului de proprietate prin uzucapiune în

regim de carte funciară nu se poate face asupra bunurilor statului. Consideră că prevederile de lege criticate sunt contrare și dispozițiilor constituționale referitoare la garantarea dreptului de proprietate privată. Invocă Hotărârea *J.A.Pye (Oxford) Ltd contra Marii Britanii*, din 30 august 2007, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut faptul că instituția uzucapiunii nu încalcă dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Timiș — Secția civilă, exprimându-și opinia, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile criticate se aplică diferit unor subiecte de drept aflate în situații diferite, în funcție de locul situării imobilului, iar nu în funcție de persoana vreuneia dintre părți. Condițiile speciale cerute de legiuitor în regiunile de carte funciară, pentru a deveni incidentă uzucapiunea, ca mod originar de dobândire a proprietății, bazată, în principal, pe faptul posesiei generatoare de efecte juridice, au fost determinate tocmai de împrejurarea că, prin cartea funciară, ca sistem real de publicitate bazat pe identitatea topografică a imobilelor, era asigurată funcția de publicitate și opozabilitate, alături de efectul constitutiv de drepturi al înscrierilor, ceea ce, intrând în contradicție cu cerința posesiei utile, de a poseda imobilul sub nume de proprietar, a reclamat instituirea de condiții speciale, cerute de lege, pentru a uzucapa în regiunile unde funcționa acest sistem de publicitate imobiliară. Consideră că nu se încalcă nici dispozițiile art. 44 din Constituție, de vreme ce garantarea dreptului de proprietate privată operează în raporturile pe verticală și este, din punct de vedere substanțial public sau privat, un scut protector împotriva eventualelor abuzuri din partea autorităților publice. Totodată, arată că problema incidenței în teritoriul pe care este situat imobilul în litigiu a unor reglementări dintr-o lege sau alta se rezolvă prin aplicarea principiilor vizând aplicarea legii în timp și spațiu.

Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă apreciază ca fondată excepția de neconstituționalitate. Arată că limitarea posibilității dobândirii dreptului de proprietate prin prescripție achizitivă, pentru cetățenii cărora li se aplică prevederile Decretului-lege nr. 115/1938, raportat la situația celor cărora li se aplică dispozițiile Codului civil, reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate din Decretul-lege nr. 115/1938 sunt constituționale. În acest sens, reține ceea ce a statuat Curtea Constituțională în deciziile nr. 653/2008 și nr. 23/2009, și anume faptul că aceste prevederi sunt norme prin care legiuitorul a stabilit un regim diferit în materia publicității bunurilor imobile, pe criteriul apartenenței la spațiul care a fost guvernat de un sistem legislativ diferit față de cel românesc, și, de asemenea, că prin art. 69 alin. (2) din Legea nr. 7/1996 s-a prevăzut că numai la finalizarea lucrărilor cadastrale și a registrelor de publicitate imobiliară pentru întregul teritoriu administrativ al unui județ își încetează aplicabilitatea Decretul-lege nr. 115/1938, iar în conformitate cu dispozițiile alin. (3) al aceluiași articol, doar ca urmare a definitivării cadastrului la nivelul întregii țări se abrogă acest decret. Consideră că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16, art. 20 alin. (1) și (2) și art. 44 alin. (1) și (2).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 27, art. 28 și art. 29 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 27 aprilie 1938, având următorul conținut:

— Art. 27: „În cazul când s-au înscris, fără cauză legitimă, drepturi reale, care pot fi dobândite în temeiul uzucapiunii, ele vor rămâne valabile dobândite dacă titularul dreptului le-a posedat cu bună-credință, potrivit legii, timp de 10 ani.”;

— Art. 28: „(1) Cel ce a posedat un bun nemișcător în condițiunile legii, timp de 20 ani, după moartea proprietarului înscris în cartea funciară, va putea cere înscrierea dreptului uzucapat.

(2) De asemenea, va putea cere înscrierea dreptului său, cel ce a posedat un bun nemișcător în condițiunile legii, timp de 20 ani, socotiți de la înscrierea în cartea funciară a declarațiunii de renunțare la proprietate.”;

— Art. 29: „Regulile privitoare la prescripție se vor aplica prin asemănare la socotirea termenelor de uzucapiune, precum și la întreruperea și suspendarea ei.”

Autorii excepției invocă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ale art. 20 alin. (1) și (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea dreptului de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Art. 27 din Decretul-lege nr. 115/1938 reglementează uzucapiunea tabulară, deoarece prin aceasta se va consolida un drept înscris deja în cartea funciară. Astfel, textul de lege menționat se referă la situația în care un drept real imobiliar s-a înscris în cartea funciară fără cauză legitimă, deci în temeiul unui titlu nevalabil, în favoarea unei persoane care a posedat cu bună-credință. Deși înscrierea s-a făcut în temeiul unui titlu nevalabil, după trecerea perioadei prevăzute de lege, starea de aparență tabulară se va consolida, iar dreptul va fi dobândit cu efect retroactiv de la data înscrierii lui în cartea funciară. Consolidarea dreptului se face fără a fi necesară o hotărâre judecătorească pentru înscrierea dreptului real imobiliar în cartea funciară, întrucât înscrierea este deja efectuată și dreptul consolidat în temeiul legii.

Drepturile reale imobiliare pot fi dobândite și fără înscrierea în cartea funciară, în condițiile art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938, prin uzucapiunea extratabulară. Articolul de lege menționat reglementează două situații în care o persoană posedă neîntrerupt un imobil timp de 20 de ani de la decesul titularului înscris în cartea funciară sau a înscrierii declarației de renunțare a acestuia la dreptul tabular. În aceste situații, drepturile reale imobiliare dobândite prin uzucapiune se vor înscrie în cartea funciară numai în baza constatării lor prin hotărâre judecătorească, simpla declarație dată de persoana interesată și autentificată la notarul public nefiind suficientă pentru înscrierea în cartea funciară a dreptului său dobândit prin

uzucapiune. Totodată, art. 29 reglementează regulile privind socotirea termenelor prescripției achizitive, cât și întreruperea și suspendarea acestora, în sistemul cărții funciare instituit de Decretul-lege nr. 115/1938.

Cu privire la aplicabilitatea sistemului de carte funciară reglementat prin Decretul-lege nr. 115/1938 ce consacră cazurile speciale de dobândire a proprietății prin uzucapiune înscrise în art. 27 și 28, Curtea reține faptul că, în absența unor dispoziții cu caracter tranzitoriu, trebuie să se recurgă la interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 69 alin. (2) și (3) cu referire la art. 56 alin. (1) și art. 58 alin. (1) din Legea nr. 7/1996, republicată. Sub acest aspect este de reținut că art. 69 alin. (2) din Legea nr. 7/1996, republicată, a prevăzut că numai la finalizarea lucrărilor cadastrale și a registrelor de publicitate imobiliară pentru întregul teritoriu administrativ al unui județ își încetează aplicabilitatea Decretul-lege nr. 115/1938, iar în conformitate cu dispoziția alin. (3) al aceluiași articol, doar ca urmare a definitivării cadastrului la nivelul întregii țări se abrogă acest decret. Din această dispoziție a Legii nr. 7/1996, prin care s-a reglementat regimul general al cadastrului și al publicității imobiliare, rezultă voința legiuitorului de a institui o aplicare treptată a noii legi, cu consecința incidenței, în continuare, a vechilor dispoziții ale Decretului-lege nr. 115/1938 în regimul de carte funciară. În acest sens, este și Decizia nr. 86 din 10 decembrie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 14 octombrie 2008.

Critica de neconstituționalitate privește, în esență, faptul că prin menținerea în vigoare a prevederilor Decretului-lege nr. 115/1938 se aduce atingere egalității în drepturi, aplicându-li-se unor cetățeni un statut juridic discriminatoriu față de cetățenii care nu cad sub incidența acestui act normativ. Totodată, autorii susțin că prevederile de lege criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale privind ocrotirea și garantarea dreptului de proprietate privată.

Curtea reține însă că în jurisprudența sa, în deplin acord cu aceea a Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a statuat în mod constant faptul că principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, așa încât, în cazul unor situații diferite, un tratament diferit este posibil atunci când acesta se justifică în mod obiectiv și rațional. Or, aplicabilitatea tranzitorie a dispozițiilor art. 28 din Decretul-lege nr. 115/1938 este justificată obiectiv și rațional de procesul de definitivare a lucrărilor de cadastru și a registrelor de publicitate imobiliară pentru întregul teritoriu al țării. Ca efect al aplicării Legii nr. 7/1996 se va realiza însă o unificare legislativă a regimului de publicitate imobiliară.

Existența pe teritoriul României a unor legi cu aplicabilitate teritorială distinctă și care reglementează diferit regimul juridic al uzucapiunii nu contravine dispozițiilor Legii fundamentale.

Cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională a reținut în Decizia nr. 653 din 10 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 7 iulie 2008, și Decizia nr. 205 din 9 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 25 iulie 2002, faptul că în istoria statului unitar român au existat și mai există norme legale aplicabile doar pe o anumită parte a teritoriului național, de exemplu: Legea nr. LX/1881 privitoare la executarea silită imobiliară în Transilvania, Legea nr. 84/1992 privind regimul zonelor libere și Legea nr. 151/1998 privind dezvoltarea regională în România, însă existența unor acte normative diferite pentru anumite zone ale țării nu este de natură să creeze discriminări.

Cât privește invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 referitoare la garantarea dreptului de proprietate privată, se reține că, potrivit jurisprudenței, atât a Curții Constituționale, cât și a Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *Fernandez-Molina Gonzales ș.a. contra Spaniei* din 18 octombrie 2002), dispozițiile privind garantarea și ocrotirea proprietății se aplică

numai titularilor dreptului de proprietate; or, în prezenta cauză, autorii excepției nu și-au stabilit calitatea de proprietari, ci tind să o stabilească prin efectul uzucapiunii.

Totodată, invocarea în cauză a Hotărârii *J.A.Pye (Oxford) Ltd contra Marii Britanii*, din 30 august 2007, pronunțată de Curtea

Europeană a Drepturilor Omului, nu are nicio relevanță. Astfel, dobândirea dreptului de proprietate prin uzucapiune, ca mod originar de dobândire a proprietății, este reglementată de legea civilă, însă condițiile operării acesteia intră în competența legiuitorului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27, art. 28 și art. 29 din Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, excepție ridicată de Maria Totelecan în Dosarul nr. 2.497/325/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă, de Dumitru Sandu și Teodora Sandu în Dosarul nr. 16.062/325/2007 al Tribunalului Timiș — Secția civilă și de Florian Precup în Dosarul nr. 11.492/271/2006 al Curții de Apel Oradea — Secția civilă mixtă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.056

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 din Codul familiei, excepție ridicată de Zoltan Kerekes în Dosarul nr. 2.045/218/2008 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât motivele de neconstituționalitate invocate nu privesc textul de lege criticat, ca atare, ci aplicarea acestuia, aspect care, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.045/218/2008, **Tribunalul Satu Mare — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 din Codul familiei**. Excepția a fost ridicată de Zoltan Kerekes într-o acțiune civilă având ca obiect acordarea pensiei de întreținere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că în ultimii 3 ani a achitat pensie de întreținere pentru finalizarea studiilor superioare, însă pârâta, față de care și-a stabilit filiația pe cale judiciară, s-a înscris la o a doua facultate. În continuare, arată că, prin Decizia de îndrumare nr. 2/1971 a Plenului Tribunalului Suprem, s-a stabilit că „părinții sunt obligați a da întreținere copiilor deveniți majori și aflați în continuarea studiilor, până la terminarea studiilor, dar fără a depăși 25 de ani”. Pentru a beneficia de întreținere se mai arată că „copilul trebuie să dovedească stăruință în cultivarea studiilor și să obțină rezultate corespunzătoare”. În motivarea deciziei se afirmă că „prin incapacitate de muncă nu trebuie să se înțeleagă doar incapacități de ordin fiziologic, medical, ci și incapacități care derivă din satisfacerea unor cerințe de ordin social”. În continuare, arată că, referitor la vârsta până la care se plătește pensie în cazul continuării studiilor, Codul familiei nu face nicio referire, astfel încât, interpretând prin analogie prevederile art. 66 lit. b) din Legea nr. 19/2000, s-a stabilit că această vârstă este de 26 de ani. Legiuitorul a avut în vedere această vârstă, întrucât, la unele facultăți, durata studiilor este de 5, respectiv 6 ani, însă nu a avut în vedere ca, în această perioadă, cel îndreptățit la pensia de întreținere să urmeze mai multe facultăți sau specializări. De asemenea, arată că nici statul nu plătește

pensie de urmaș în cazul în care majorul urmează o a doua facultate, acest lucru rezultând din prevederile Ordinului ministrului muncii și solidarității sociale nr. 340/2001 pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, secțiunea a V-a, art. 20, conform căroră pensia de urmaș, reglementată la art. 66 lit. b) din Legea nr. 19/2000, se acordă copiilor care urmează cursurile unei singure instituții de învățământ universitar, până la terminarea acesteia, fără a depăși vârsta de 26 de ani. Consideră că trebuie să se facă aplicarea, în prezenta speță, a principiului potrivit căruia acolo unde există aceeași rațiune trebuie să existe aceeași soluție.

Tribunalul Satu Mare — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 57, deoarece fundamentul obligației de întreținere îl constituie relațiile de familie și regulile de conviețuire socială, care presupun solidaritate între membrii familiei. Totodată, arată că aprecierea situațiilor în care prevederile legale sunt încălcate prin exercitarea drepturilor și libertăților cu rea-credință vizează interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 86 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, având următorul conținut:

„(1) *Obligația de întreținere există între soț și soție, părinți și copii, cel care adoptă și adoptat, bunici și nepoți, străbunici și strănepoți, frați și surori, precum și între celelalte persoane anume prevăzute de lege.*

(2) *Are drept la întreținere numai acela care se află în nevoie, neavând putința unui câștig din muncă, din cauza incapacității de a munci.*

(3) *Descendentul, cât timp este minor, are drept la întreținere oricare ar fi pricina nevoii în care el se află.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 57 privind exercitarea cu bună-credință a drepturilor și a libertăților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 86 din Codul familiei reglementează obligația legală de întreținere „*între soț și soție, părinți și copii, cel care adoptă și adoptat, bunici și nepoți, străbunici și strănepoți, frați și surori, precum și între celelalte persoane anume prevăzute de lege*”.

Analizând motivele de neconstituționalitate invocate, Curtea constată că autorul excepției critică modul de aplicare de către instanța de judecată a prevederilor art. 86 din Codul familiei. Astfel, arată că în ultimii 3 ani a achitat pensie de întreținere pentru finalizarea studiilor superioare, însă pârâta, față de care și-a stabilit filiația pe cale judiciară, s-a înscris la o a doua facultate, în aceste condiții solicitând să se facă aplicarea, în speță, a principiului potrivit căruia acolo unde există aceeași rațiune trebuie să existe aceeași soluție și să se aplice cu prioritate prevederile Ordinului ministrului muncii și solidarității sociale nr. 340/2001, secțiunea a V-a, art. 20, conform căroră pensia de urmaș, reglementată la art. 66 lit. b) din Legea nr. 19/2000, se acordă copiilor care urmează cursurile unei singure instituții de învățământ universitar, până la terminarea acesteia, fără a depăși vârsta de 26 de ani.

În aceste condiții, Curtea constată că motivele de neconstituționalitate invocate nu privesc textul de lege criticat, ca atare, ci aplicarea acestuia, aspect care, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței instanței de contencios constituțional.

Curtea Constituțională a statuat în repetate rânduri că nu intră în atribuțiile sale cenzurarea aplicării legii de către instanțele judecătorești, controlul judecătoresc realizându-se exclusiv în cadrul sistemului căilor de atac prevăzut de lege. În acest sens, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 din Codul familiei, excepție ridicată de Zoltan Kerekes în Dosarul nr. 2.045/218/2008 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.057

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 din Legea nr. 193/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 din Legea nr. 193/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Ecaterina Nicoleta Marinescu în Dosarul nr. 23924.3/215/2007 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că la dosar au fost depuse concluzii scrise de către autor prin care solicită admiterea excepției.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 23924.3/215/2007, **Tribunalul Dolj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 din Legea nr. 193/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997.** Excepția a fost ridicată de Ecaterina Nicoleta Marinescu într-o cauză civilă de fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate creează inegalități între persoanele participante la reconstituirea dreptului de proprietate privată. Astfel, în cazul a 2 proprietari, cu situații identice la momentul depunerii, textul de lege îl favorizează pe cel pe al cărui teren se află în prezent pășuni sau fânețe.

Tribunalul Dolj — Secția civilă apreciază că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, acestea având ca obiect tocmai reconstituirea dreptului de proprietate, ca urmare a pierderii sale prin aplicarea unor măsuri de naționalizare sau expropriere forțată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, consideră că acestea nu încalcă sub niciun aspect principiul egalității în drepturi a cetățenilor, de vreme ce se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Totodată, arată că prevederile de lege criticate reprezintă opțiunea legiuitorului și au ca obiect tocmai reconstituirea dreptului de proprietate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. I pct. 1 din Legea nr. 193/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 25 iunie 2007, având următorul conținut: „*Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. La articolul 3, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

(2¹) Pentru terenurile proprietarilor deposezați, persoane fizice, pe care se află pășuni și fânețe, reconstituirea se face pentru diferența dintre suprafața de 50 ha de familie și cea adusă în cooperativa agricolă de producție sau preluată prin acte normative speciale ori prin orice alt mod de la membri cooperatori sau de la orice altă persoană fizică deposedată, dar nu mai mult de 100 ha de proprietar deposedat.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și ale art. 44 alin. (2), (3) și (4) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a mai fost supus controlului de

constituționalitate, prin raportare la dispozițiile art. 16 din Legea fundamentală. Astfel, în Decizia nr. 986 din 30 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 21 octombrie 2008, Curtea a reținut că art. I pct. 1 din Legea nr. 193/2007 reglementează dreptul proprietarilor deposedați, persoane fizice, pe ale căror terenuri se află pășuni și fânețe, la reconstituirea dreptului de proprietate pentru diferența dintre suprafața de 50 ha de familie și cea adusă în cooperativa agricolă de producție sau preluată prin acte normative speciale ori prin orice alt mod de la membrii cooperatori sau de la orice altă persoană fizică deposedată, dar nu mai mult de 100 ha de proprietar deposedat. Aceștia din urmă pot formula, potrivit art. II din Legea nr. 193/2007, cerere de reconstituire a dreptului de proprietate pentru diferențele de suprafață ce pot fi restituite, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a legii.

Curtea a constatat că această soluție a legiului nu contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, dat fiind că reglementarea criticată se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de norma legală, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare. Curtea Constituțională a stabilit în jurisprudența sa, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *Marckx împotriva Belgiei*,

1979), că violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică un tratament diferențiat unor situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă. Astfel, în speță, în absența reținerii oricărui criteriu cu valențe discriminatorii, reglementarea criticată nu contravine dispozițiilor constituționale referitoare la nediscriminare. Totodată, Curtea a reținut că este dreptul suveran al legiului de a aprecia întinderea și amploarea măsurilor pe care le stabilește prin legile speciale reparatorii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 referitoare la garantarea dreptului de proprietate privată se reține că, în jurisprudență, atât Curtea Constituțională, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Cauza *Fernandez-Molina Gonzales ș.a. contra Spaniei* din 18 octombrie 2002), au statuat că dispozițiile privind garantarea și ocrotirea proprietății se aplică numai titularilor dreptului de proprietate; or, în prezenta cauză, autorul excepției nu și-a stabilit calitatea de proprietar, ci tinde să o stabilească prin reconstituirea acestuia.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 din Legea nr. 193/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Ecaterina Nicoleta Marinescu în Dosarul nr. 23924.3/215/2007 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 432857